

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WIE KRIJGT 'N BABY

Klucht in drie bedrijven

door

Hans Sturm en Fritz Jacobstetter

Vertaling : V. De Ruyter

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1992

Nr. 622

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1992 Toneelfonds J. Janssens/

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

ROCHUS KOSCHMANN, professor

IDA, zijn vrouw

AGNES }
ELLY } hun dochters

MAX ENKE, Koopman, Agnes' echtgenoot

Dr. HEINRICH PLAVIUS, geneesheer

Dr. HANS ROETSCHER, leraar

PAULA, dienstmeisje bij Koschmann

Het toneel speelt in een kleine stad. Tussen ieder bedrijf
verloopt een nacht. Eén dekor voor de drie bedrijven.

*****

E E R S T E   B E D R I J F
 =====

Het toneel stelt de drie bedrijven lang de werkkamer voor van de professor ; erg burgerlijk, zonder smaakloos te zijn. Over het geheel onpersoonlijk. De middendeur is de algemene ingang vanuit de gang. Rechts vooraan een venster, daarvoor een schrijftafel met telefoon. Links vooraan een sofa en een tafel. Een boekenrek aan de wand in fond links.

Het stuk speelt in juli op drie elkaar opvolgende dagen.

1° Toneel : Dr. Plavius - Paula

PAULA. (een klein opgedirkt, aanlokkelijk meisje, gratievol en koket als een kamerkatje. Zij staat aan het boekenrek, een plu-meau onder de arm, en snuffelt in een boek. Zohaast de deur wordt geopend, wil zij het boek onmiddellijk terugsteken, maar als ze ziet dat het maar de dokter is, leest zij rustig verder)

PLAVIUS. (op midden, spreekt naar buiten. Het is een nog heel jong geneesheer, het type van de onbeholpen beginneling, die nog niet overtuigd is van zijn medische kunde. Hij streeft ernaar, rustig, waardig en zakelijk te schijnen, maar het lukt hem niet. Zijn bewegingen zijn hoekig, heel zijn wezen gejaagd. Hij is niet zeker van wat hij zegt, de ideeën struikelen hem bij sprongen over de tong, omdat hij te haastig spreekt. Hij is netjes gekleed, maar de snit van zijn pak is die van het vorige jaar. Van verre herinnert hij aan de assistent-professor)

Ha - ik zal hier - hm (hij hoest) ik zal hier wachten. Alstublieft ja... ja alstublieft. U kunt u weer uit...ha, in, ha, aankleden, aankleden, mevrouw. Ik trek alles uit - terug, ik trek me terug, natuurlijk, hier in de ka... werkkamer van de professor. Ik heb de tijd... ik heb de tijd, neemt u uw tijd. We bespreken het geval en de deur - ik bedoel, ik trek ze dicht - de deur.

(hij sluit de deur en speelt met zijn stetoskoop)

PAULA. (kijkt van het boek op en ziet hem koket aan)

PLAVIUS. (wordt verlegen)

Kchm... in - interesseert u zich voor de wetenschappelijke boeken van mijnheer de professor, Paul - juffrouw Paula?

PAULA. (zet het boek terug)

Daar staat u van te kijken, hé dokter?

PLAVIUS. Het is altijd... altijd ah - verheugend, als een jong, he, een jong meisje zich ontwikkelt, je ontdekt er dan altijd nieuwe zijden aan, die...

PAULA. (zeer koket)

Nou, aan wie zegt u het! ja! Mijn zijden!! En niet alleen dië zijde dokter! Maar ik draag ook zijden kousen! (Kijkt hem met een gebogen hoofd schelms aan) Van die - zijde kent u me nog niet, wat? (zij lacht)

PLAVIUS. (na een korte verlegenheid)

U is... (houdt op)

PAULA. (nadert hem koket)

Nou? - Wat dan? Aardig, nietwaar?

PLAVIUS. Veel te koket, zou ik zeggen. Het zou beter zijn...

PAULA. Ach zo! Kijk eens aan! Hebt u vandaag wat op mij aan te merken? Zozo! Vorige zondag hebt u voortdurend aan mijn arm gekieteld en geknipoogd, en u hebt een rode kop gekregen als een bronstige kalkoen!

PLAVIUS. (zeer verlegen)

Vorige zondag had ik... was ik een beetje aangeschoten, toen had ik...

PAULA. Moed!

PLAVIUS. Wijn gedronken. En als ik wijn drink - dan, dan heb ik dadelijk...

PAULA. Moed!

PLAVIUS. Een schreefje aan. In elk geval verzoek ik u mij te willen verontschuldigen, als...

PAULA. (geraakt)

Nou, hoor'es! Nu verontschuldigt u zich nog, omdat u een beetje vriendelijk met mij geweest is! Dat is me nog nooit overkomen!

PLAVIUS. Het was onfatsoenlijk, omdat ik hier in huis inwoon.

PAULA. U schijnt een vreemde opvatting te hebben van iemand die ergens inwoont. Neen, maar! Heb ik u dan verwijten gemaakt?! Wees dan niet zo voorbarig! U loopt de omstandigheden, die nog moeten komen, vooruit! Overigens, blijft u hier wel inwonen, nu

Baby weer terug is?

PLAVIUS. Welke Baby?

PAULA. Nou, juffrouw Elly. Die is toch opeens uit de kostschool teruggekomen en u woont toch op haar kamer?

PLAVIUS. Ja, ik weet ook niet, hoe dat moet gaan.

PAULA. Ik dacht dat u daar met Mevrouw had over gesproken? Heeft zij u de woning niet opgezegd?

PLAVIUS. Neen, zij heeft mij gekonsulteed.

PAULA. Zo'n onbeschaamdheid! En dat laat u zich welgevallen?

PLAVIUS. Wat dan? Zij heeft mij niet geïnsulteed, maar gekonsulteed. Zij heeft mij als dokter raad gevraagd.

PAULA. Ach zo! Wat mankeert de oude dan?

PLAVIUS. Dat is beroepsgeheim. Dat mag ik u niet zeggen.

PAULA. Nou, dan niet. - Kent u juffrouw Elly al?

PLAVIUS. Neen. Zij is pas een uur geleden aangekomen.

PAULA. Daar zult u van staan kijken, zo'n wildzang!

PLAVIUS. Zo... Apropos, wildzang. Is u zo onbeleefd geweest - zo vriendelijk geweest, mijn konijntjes voedsel te geven?

PAULA. De konijntjes, de Guinese biggetjes en de kikkers. Alles in boter klaargemaakt! Maar wat moet u met zo'n veestapel uitrusten? U is toch geen fokker?

PLAVIUS. Ik heb die beestjes nodig voor mijn experimenten.
(Een beetje fier)

Wetenschappelijke arbeid.

PAULA. (verbaasd)

Met kikvorsen en Guinese biggetjes? Tss! Ik zou daar toch liever oude geleerden voor nemen!

PLAVIUS. Hou ik u niet van uw werk, juffrouw Paula?

PAULA. (woedend)

Grote God - nu hebt u het mis! Een mens moet toch een beetje lucht happen, daarvoor heeft hij zijn longen! Als dokter moest u dat toch weten! Dat zal wel komen, met de jaren.

(Geërgerd tot aan de deur, keert zich daar nogmaals om)

Dokter, als u een beetje aangeschreven bent, bevalt u mij veel beter.

(af)

PLAVIUS. (luistert aan de middendeur, loopt haastig naar de telefoon, kijkt op zijn horloge, en dan in de telefoon)
 Half twaalf. Wat? He... eh 623 - pardon, he 326 - Ja, allo? Is dat dokter Schubert? Hemzelf? Hier dokter Plavius. Ach, collega,... eh... ik wou, eh, ik wens u een raad te vragen. - Hoe zegt u?... Ja, een moeilijk geval, een zeldzaam geval... Vertelt u..., gelooft u, houdt u het voor mogelijk, dat een drieënveertigjarige vrouw nog een kind krijgt? - Drie-en-veertig - ik kan niet harder spreken, de patiënte zit in de kamer hiernaast - zo - natuurlijk - beslist, dan klopt het. De symptomen zijn er allemaal; ik wou alleen maar voorzichtig zijn... Ja, ze heeft al kinderen gehad - drieënveertig neen, jãår, natuurlijk, 43 jaar. Het doet mij plezier, dat u mijn diagnose bevestigt. - Ja, mijn eerste kraamvrouw... Tot weerziens, collega. Beste dank.
 (Hij haakt snel in, als hij mevrouw Koschmann hoort komen)

2° Toneel : Plavius - Ida - Elly's stem - dan Paula

IDA. (op middendeur. Zij is zeer opgewonden en bezorgd. Zij kijkt dikwijls naar de deur links)

Zo! Dus mijn beste, goede dokter, nu...

PLAVIUS. (zodra hij als beroepsmens spreekt, legt hij zijn natuurlijke stem af. Hij spreekt dan in een opgeschroefde, hoge toonaard en zijn houding wordt stijf en vormelijk)

Dus, de toestand van mevrouw is...

IDA. (nerveus)

Beste dokter, over mij later. Ik zou liever hebben dat u eerst Elly onderzocht.

(zij loopt nerveus naar de deur links)

Baby!

(terug naar de dokter)

Ik ben zo ... lieve dokter, als er iets is...

(breekt af, terug naar deur links)

Baby, ben je hier?

ELLY'S STEM (achter deur links)

Dadelijk, mami!

IDA. Dokter, niemand hoeft het te weten, als u iets bijzonders aan haar vindt. - Dokter, u woont nu al een half jaar bij ons,

ik reken op uw diskretie - ingeval zij werkelijk - niemand hoeft het te weten, dat u Elly onderzoekt. Aan het dienstmeisje heb ik gezegd, dat Baby - ik bedoel Elly - een beetje slaapt na de vermoeienis van de reis en...

PLAVIUS. Ik zal...

IDA. (het hoofd kwijt)

Ja, doet u dat. Zegt u ook aan Elly niet, dat u haar onderzoekt...

PLAVIUS. (perpleks)

Dat... Ja - maar mevrouw, dat zal uw dochter tenslotte toch merken.

IDA. Hoezo? Ha -

(slaat zich voor het voorhoofd)

Natuurlijk ! Ik wou zeggen, u hoeft haar toch niets van uw bevinding te zeggen, als er natuurlijk een bevinding bevonden wordt, als... ik bedoel - als het kind er een zou hebben - eh - iets zou hebben ... hoe moet ik dat noemen...

PLAVIUS. U vreest dat, als uw dochter zou weten dat zij iets mankeert, zij daaronder zou lijden?

IDA. Zij weet het in geen geval! Dat is juist het verschrikkelijke! Het kind is onschuldig... ik bedoel, in zekere zin, en toch is het niet uitgesloten, dat ... eh... begrijpt u me, dokter?

PLAVIUS. (heeft er geen vermoeden van)

Jawel - het is te zeggen - ja, hoev???

ELLY'S STEM. Zo, ik ben klaar!

IDA. (dreigt in elkaar te zakken, houdt haar hart vast)

Goeie God, ben je daar!

ELLY. (een temperamentvol, zeventienjarig meisje, een soort vuurwerkje. Haar bovenlichaam is slechts met een hemd gekleed. Op van links)

Zo.

IDA. Baby, ik stel u die mijnheer voor die bij ons inwoont, dokter Plavius.

ELLY. (geeft hem flink de hand)

Aangenaam, dokter

PLAVIUS. Jawel - ik bedoel ; eveneens zeer verheugd.

IDA. Baby, het hindert je toch niet?

ELLY. Maar mami, uw vraag alleen maakt mij beschaamd.

IDA. Kindje, een dokter is toch een man!

ELLY. Laat maar zo, mami!

PLAVIUS. (tot Elly) Plaats...

ELLY. (kijkt hem verbaasd aan)

PLAVIUS. Wilt u... wilt u zo goed zijn, plaats... gaat u alstublieft zitten.

ALLE DRIE. (gaan zitten)

PLAVIUS. (in zijn opgeschroefd toontje)

Ik vang aan... Ik begin met de anamnese

IDA. Waar ligt die?

PLAVIUS. Anamnese wil zeggen : het onderzoek van de voorafgaandelijke omstandigheden, die...

IDA. (springt op)

Maar dokter! Die mag u toch niet onderzoeken! Dat is veel te pijnlijk...

PLAVIUS. Ja maar... de Anamnese...

IDA. (nerveus)

Maar goeie God, ik smeeek u erom... Dokter, wees toch niet zo indisch...

(plots energiek)

Hier is de schedel van mijn dochter, daar zijn haar voeten - daar-tussen moet de ziekte zitten. Zoekt u en 'praat u niet!

ELLY. (proest het uit)

Mama is kostelijk!

PLAVIUS. (helemaal van zijn stuk gebracht)

Ik moet... als ik... Nou dan, alstublieft, staat u alstublieft even rechtop, als ik staan mag... vragen mag. Ik zal u uitkloppen...eh - afkloppen.

(hij legt de hand op haar rug)

ELLY. (schreeuwt)

IDA. (springt op)

In Gods naam, doet het zo'n pijn?!

ELLY. (lachend)

Helemaal niet, maar de dokter heeft zo'n koude handen

PLAVIUS. (blaast in zijn handen)

IDA. Misschien kunt u handschoenen aantrekken, dokter?

PLAVIUS. (wordt steeds nerveuzer)

Mevrouw... maar... met handschoenen aan kan ik toch niet aankloppen... eh... afkloppen.

(hij klopt haar rug af)

Die long schijnt ongedeerd te zijn.

IDA. (woedend bij zichzelf)

Nu begint hij bij de longen!

(luid)

Maar beste dokter, wat kunt u aan zo'n long zien?

PLAVIUS. Maar...

ELLY. Mami, je maakt de dokter helemaal nerveus.

IDA. (gelaten)

Nou, klopt u dan maar! Klopt u dan maar!

PLAVIUS. (legt zijn oor op Elly's rug)

Diep ademen - nog eens, alstublieft.

(Een klok slaat twaalf uur)

IDA. (gilt plotseling)

PLAVIUS en ELLY. (lopen naar haar toe)

PLAVIUS. In Godsnaam, mevrouw, wat is er?

IDA. Het is twaalf uur! De aardappelen! De aardappelen moeten in het water!

PLAVIUS. (zucht wanhopig)

ELLY. Maar mama, ga ze er dan inleggen. In het belang van een ongestoord onderzoek, is het natuurlijk verkieslijk, dat u de aardappelen in het water gaat leggen.

IDA. Ik zal aan Paula zeggen, dat ze het water moet opzetten. Ik ben dadelijk weer terug.

(af langs middendeur, roept)

Paula!

ELLY. Mama is vandaag zo nerveus?... Nou, vlug wat, dokter voor ze terugkomt, vooruit! Het is natuurlijk het hart!

PLAVIUS. Haha, het hart.

(hij neemt zijn stetoskoop en onderzoekt Elly's hart door het hemd)

ELLY. Dokter, het is te zien dat u nog een beginneling bent! U is helemaal rood geworden. (giechelt) U is gegeneerd!...

PLAVIUS. (erg verlegen) Helemaal rood? Zo, ach...

ELLY. De hoeveelste patiënt ben ik? Nou?

IDA'S STEM. Paul! Paula!...

PLAVIUS. De vijfde...neen, de zesde. Uw mama was de vijfde.

ELLY. Haha.

PLAVIUS. Als ik rood word,.. Als ik een beginneling ben... nou dan, dat rood worden, dat rood worden komt meer, omdat ik... Ben ik werkelijk rood geworden?

ELLY. Dokter, u struikelt over uw tong.

PLAVIUS. U hebt gelijk. Ik ben... een Demosthenes, eh, gēen Demosthenes. Ik ben... altijd, dikwijls... ik kan ~ daar, nu kan ik zelfs niet meer praten.

IDA'S STEM. Paul!

ELLY. Heeft u mama ook onderzocht? Is zij dan ziek?

PLAVIUS. Nee, enfin... ziek niet... u zult er wel van horen

ELLY. Waarom al die geheimzinnigheid? En wat is er met mij aan de hand? De dokter in Bonn zei : bleekzucht en het hart.

PLAVIUS. Klopt. U bent een beetje te snel gegroeid en u hebt uw hart te sterk afge... af... (hij knikt met zijn hoofd om het woord eruit te krijgen) afgemat. U doet veel aan sport?

ELLY. Nou, dat gaat nogal dokter. Altijd de eerste bij het zwemmen, skilopen, tenissen en dansen!

PLAVIUS. Heeft de collega in Bonn u dat niet verboden?

ELLY. Natuurlijk, maar ik heb er niet naar geluisterd.

PLAVIUS. Maar juffrouw...

ELLY. Dokters die u de plezierigste dingen verbieden, kan ik niet uitstaan!

PLAVIUS. Zo!?

(vervalt weer in zijn opgeschroefd toontje)

U hebt een Cor nervosum, maar als u verstandig leeft, gaat dat vlug over. De hartpuntslag is beslist een beetje naar buiten verlaagd, naar de mistralstenose of kleppenverzwakking...

ELLY. In Godsnaam dokter, spreekt u alstublieft Nederlands! Ik word er wee van!

PLAVIUS. Ongeschiktheid tot sluiten vanwege de hartklep is niet voorhanden,

ELLY. (gerustgesteld)

Die zal dan ook nog wel komen, als ik goed oppas.

PLAVIUS. Maar die moet juist niet komen!

ELLY. Ja, laat ze dan maar daar blijven.

PLAVIUS. (moet lachen)

ELLY. (lacht mee)

Maar voor het overige ben ik gezond?

PLAVIUS. Kerngesond.

ELLY. Nou, ziet u het wel. Mama is altijd dadelijk zo bang.

(staat recht)

Het is afgelopen, nietwaar? Ik kan me weer aankleden?

PLAVIUS. Ik wou u toch nog een gedragslijn voorschrijven...

PAULA. (op van rechts, blijft pal staan. Zij moet een kreet onderdrukken omdat zij Elly in Plavius' tegenwoordigheid half uitgekleed ziet)

ELLY. Komt u mee binnen, daar kan niemand ons storen.

(af links)

PAULA. (perpleks)

Wat... Wat doet u daar met juffrouw Elly?

PLAVIUS. (verlegen) Ik - eh... (hij sluit de deur) - het is fataal, juffrouw Paula - u mocht het niet weten - u moet niets aan mevrouw zeggen, dat zou haar nodeloos nerveus maken.

PAULA. Ja, dat kan ik mij best voorstellen.

PLAVIUS. Maar u hebt niets gezien, hoor! En u spreekt er ook met niemand over, begrepen? En gaat u nu maar, u stoort ons.

PAULA. (nog altijd perpleks)

Dat komt me ook zo voor.

PLAVIUS. (links af)

PAULA. Heeft die kerel lef! Nauwelijks is de kleine toegekomen, of die geniepigerd sluipt op haar toe en verrast haar terwijl zij zich aankleedt, en bij mij kan hij niet tot drie tellen! En onze Baby! Stel je voor! Is die veranderd op de kostschool!

IDA. (op midden)

Paula! Waar zit je toch? Ik roep u al de hele tijd!

PAULA. U hebt geroepen en ik ben gekomen.

IDA. Spreek een beetje zachter, Mijn dochter slaapt daarbinnen.

PAULA. Slaapt?!

(grijnzend)

Dan zullen we haar maar niet storen.

IDA. Doe de aardappelen in het water.

PAULA. (gaat naar de middendeur, keert zich nog eens om)
Mevrouw weet zeker niet, waar de dokter is?

IDA. (verlegen)

De dokter? Neen.

PAULA. Dat is maar goed ook.

IDA. Waarom?

PAULA. Ik zeg zo maar wat.

(wil weggaan)

IDA. Overigens, Paula, ik heb er eens over nagedacht : ge hoeft hier de eerste tijd nog niet weg te gaan. Ik zal u de gevraagde 20 Mark bijgeven; ik wou nu liever niet veranderen, en met uw verjaardag krijgt ge nog een extra kadootje van me.

PAULA. In orde, Mevrouw. Als ik u vragen mag, wat dat geschenk betreft : iets voor mijn uitzet.

IDA. Graag.

PAULA. (op de toppen van haar tenen langs de middendeur, die zij overdreven geluidloos sluit, af)

IDA. (zodra Paula weg is, klopt aan bij Elly)

ELLY. (binnen)

Ja?!

PLAVIUS. (komt buiten)

IDA. (kijkt in de kamer)

Kleedt je je alweer terug aan?

PLAVIUS. Het onderzoek is afgelopen.

IDA. (verbaasd)

Nu al?

(zij trekt de deur zachtjes dicht. Opgewonden maar zacht gedempt)
Nu dokter, wat hebt u gevonden? Goeie God - (begrijpend). U hebt een rooie kop!

PLAVIUS. Zo'n dwaze kop!

IDA. Spreek, dokter, spreek, wat is er met het kind?

PLAVIUS. Nou ja...

IDA. (struikelt over een stoel)

Ik heb het gedacht!

PLAVIUS. Maar mevrouw, het zal allemaal goed aflopen, zo'n kleinigheid...

PAULA. (op midden - haastig)

Mevrouw, mijnheer de professor is zojuist per rijtuig aangekomen.

IDA. Haalt u zijn reiskoffers boven.

PAULA. De dokter heeft zo'n rode kop?

PLAVIUS. (stampst woedend op de grond)

Ik weet het!

PAULA. Grote genade!

(af midden)

PLAVIUS. (begint op zijn opgeschroefd toontje)

Het gaat dus om...

IDA. Ik weet het al.

PLAVIUS. (verbaasd)

Weet u het?

IDA. Ik moet er eerst met mijn man over praten.

(helemaal overstuur)

Ik moet... dokter, ik roep u later nog wel. Dan zullen wij erover praten waar mijn man bij is - ik moet hem eerst voorbereiden.

PLAVIUS. U bedoelt van de blijde verwachting?

IDA. Jaja, erg blij! Haha!!

PLAVIUS. Ik zal intussen mijn handen wassen...

(voor zich uit)

en mijn kop in... onder de kraan houden.

(af rechts)

IDA. (gebroken)

Dus toch... Het is een katastroof!

3° Toneel : Professor - Ida

PROFESSOR. (zwetend op, middendeur, met zijn zomerjas nog aan en een slappe hoed op, die hij in de loop van het toneel telkens ergens anders legt. Alleen een gevlochten reiskoffer houdt hij in de hand)

IDA. (schreeuwt)

Rochus!!

(zij valt hem om de hals, dan met tranen in de stem)

Rochus!

PROFESSOR. Voorzichtig, Ida, in die koffer zitten verse eieren om uit te drinken.

IDA. Goddank dat je weer hier bent!

PROFESSOR. De trein had vertraging. Vertel me nu maar dadelijk, wat is er gebeurd? Eerst die brief van die dame en gisteren een telegram dat ik onmiddellijk moet terugkeren? Ik schrok we dood! Wat is er dan met Baby? Heeft ze geschreven?

IDA. Ze is al hier!

PROFESSOR. Is ze hier?!

IDA. Moest ik haar misschien in dat oord des verderfs laten? Twee uur geleden is ze aangekomen. Agnes heeft haar aan het station afgehaald. Het is vreselijk.

PROFESSOR. Wat is vreselijk?

IDA. Ik heb u toch die brief van die dame uit Bremen gestuurd? Het was geen laster! Ook de ouders van andere jonge meisjes zijn ingelicht!

(nog steeds in erge mate geëxalteerd)

Zo'n oord van verderf!

PROFESSOR. Kalm, Ida, kalm! Ik heb die brief van die dame uit Bremen meer dan eens gelezen. Zij drukt zich zeer voorzichtig uit.

IDA. Zij schaamt zich waarschijnlijk, duidelijker te schrijven.

PROFESSOR. Zij schrijft, dat de dochter van haar zuster naar huis moest komen, omdat haar verblijf in de kostschool ongewenste gevolgen op moreel gebied had meegebracht.

IDA. Nou ja! Nou dan!

PROFESSOR. Wat, nou dan?

IDA. Goeie God : ongewenste gevolgen!

PROFESSOR. Er zijn verschillende soorten ongewenste gevolgen.

IDA. Ben je nog zo onnozel, dat je achter die bedekte termen van die dame uit Bremen het vreselijke niet kunt vermoeden : de tragedie van het jonge meisje?

PROFESSOR. (geschrokken)

Je... je meent...?

IDA. Ja, ja, ja! De dochter van die dame verwacht een baby!

PROFESSOR. Dat heb ik uit het schrijven niet kunnen opmaken.